

Mesec marec je zaznamovalo veliko posebnih dni: dan žena, materinski dan, svetovni dan Downovega sindroma, svetovni dan poezije, svetovni dan pripovedništva, svetovni dan vode ... Marca pa je prišla tudi pomlad, ki s seboj prinese tudi pomladno utrujenost, a na naši šoli ji nismo podlegli. Bili smo zelo aktivni in udeležili smo se veliko tekmovanj. V začetku meseca so imele mlajše deklice medobčinsko tekmovanje v košarki. Prav tako tudi mlajši dečki, ki so se uvrstili na področno tekmovanje v košarki in nato tudi v četrtfinale državnega prvenstva. Mozirje pa je letos gostilo otroški parlament, kjer so osnovnošolci iz zgornjesavinjskih šol debatirali o šolstvu in šolskih sistemih.

Vsem želim čim manj pomladne utrujenosti in čim več lepih ocen.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

OTROŠKI PARLAMENT

V petek, 1. marca, je v likovni galeriji Mozirje potekal Medobčinski otroški parlament. Vsako šolo iz Zgornje Savinjske regije je zastopalo osem učencev. Že drugo leto zapored smo razpravljali o šoli in šolskem sistemu. Razdeljeni smo bili v štiri skupine in iz vsake izmed njih sta se na regijski parlament uvrstila dva učenca. Vse se je začelo okoli desete ure, velika razprava se je končala okoli enih. Govorili smo o odnosih v šoli, o metodah in načinih poučevanja kot tudi učenja ter o šoli za življenje. Slišati je bilo kar nekaj zanimivih predlogov. Med osmimi, ki so imeli pri veliki razpravi glavno besedo, smo bili tudi štirje predstavniki naše šole.

Le-ti smo se v petek, 15. marca, udeležili že 29. Regijskega otroškega parlamenta v vili Rožle v Velenju. Na njem je sodelovalo po osem predstavnikov osnovnih šol iz Šaleške, Spodnje in Zgornje Savinjske doline. Po krajšem uvodu smo imeli mladi parlamentarci na voljo eno uro za delo po skupinah. Tisti pravi plenarni del zasedanja pa se je začel ob 10. uri. Pri poteku glavne razprave in oblikovanju sklepov je pomagala novinarka Tina Felicijan.

Na koncu smo izvolili še šest predstavnikov regije, ki bodo glas mladih treh dolin zastopali na 29. Nacionalnem otroškem parlamentu. Ta bo v ponedeljek, 8. aprila 2019, v dvorani Državnega zbora RS v Ljubljani. Žal se nanj ni uvrstil nihče izmed štirih predstavnikov naše šole.

Vendar otroški parlament ni le tekmovanje, kdo se bo uvrstil na Nacionalni parlament, temveč je priložnost, da tudi mi otroci podamo svoje mnenje o stanju v naši državi in zlasti v našem šolstvu, saj, kot smo lahko slišali, težav in napačnih pristopov ne manjka.

ALI ERNECL 7. a

PARAOLIMPIJSKI ŠPORTNI DAN

V sredo, 6. marca 2019, smo imeli učenci šestih, sedmih, osmih in devetih razredov športni dan. To ni bil navaden športni dan, pač pa paraolimpijski. Na našo šolo so prišli paraolimpijci in njihovi trenerji.

Prvo uro nam je Senta Jeler, ki je ena izmed reprezentantk v sedeči odbojki, zaupala svojo zgodbo o tem, kako je postala invalidka. Sedaj se profesionalno ukvarja s sedečo odbojko in dosega odlične rezultate. Predstavili so nam tudi nekaj športnih panog iz paraolimpijskih iger. Te so paraplanje, parakolesarstvo, parakošarka, golbal, sedeča odbojka, boccia, poligon za slepe ... Kasneje smo se tudi sami preizkusili v nekaterih izmed njih in se pri tem precej namučili. Za konec pa smo se

lahko učili še boccie, to je dvoransko balinanje za gibalno ovirane osebe, od Matjaža Bartola, ki je eden najboljših igralcev tega športa v Sloveniji.

Paraolimpijski športni dan je bil zelo zanimiv, saj smo tako spoznali drugačen način življenja. Vsi smo ugotovili, da so ti športi zelo zahtevni, in prepričana sem, da jih bomo zdaj še bolj občudovali.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

DRŽAVNO TEKMOVANJE V SMUČANJU

V sredo, 6. 3. 2019, je na Krvavcu potekalo državno tekmovanje osnovnošolcev v alpskem smučanju in deskanju. Na tekmovanje so se nekategorizirani smučarji uvrstili le, če so bili na področnem tekmovanju med prvih 10. Kategorizirane tekmovalce pa so prijavili njihovi klubi. Našo šolo smo zastopali devetošolci Maja Sedovnik, Nejc Zidarn (oba kategorizirana, letnik 2004) in Miha Kranjc (nekategoriziran, letnik 2004). Nastopilo je 130 kategoriziranih alpskih smučarjev in 40 deskarjev ter 161 nekategoriziranih smučarjev. Nekategorizirani smučarji in

deskarji smo se pomerili v veleslalomu z enim tekom, kategorizirani smučarji pa v paralelnem slalomu na izpadanje. Zaradi goste megle smo imeli kar slabe pogoje, tako da je moral organizator tekmo celo prekiniti. Kljub temu smo mozirski smučarji dosegli odlične rezultate.

Maja Sedovnik je med učenkami letnik 2004 zopet postala državna prvakinja v paralelnem slalomu.

Nejc Zidarn je pri učencih letnik 2004 osvojil 5.- 8. mesto v paralelnem slalomu.

Med nekategoriziranimi učenci letnik 2004 pa je Miha Kranjc v veleslalomu osvojil 9. mesto.

Miha Kranjc, 9. a

Igre naših babic

RINGLČKE TALAM

To igro so se večinoma igrale mlajše deklice, le redko fantje. Igrale so se zunaj ali v učilnici.

Igralke so sedele v krogu ali na klopi ena zraven druge. Dogovorile so se za pravila igre. Ena od igralk je bila »muc«, druga pa je delila ringlček – otroški prstanček, ki ga je držala med dlanmi. Igralka »muc« je šla stran, da ni bila prisotna pri deljenju – talanju. Ostale igralke so na kolenih držale dlani skupaj (kot pri molitvi). Igralka s prstančkom je začela deliti prstanček tako, da je vsaki igralki med dlani vstavila svojo dlan in rekla: »Ringlčke talam, dobro, dobro skrivaj.« Eni izmed njih ga je dala med dlani in ta se ni smela izdati. Nato so poklicale muca: »Muc, muc!« Muc je vsako poduhal po sklenjenih rokah in po obnašanju ter mimiki obraza ugotavljal, katera bi imela ringlček. Lahko je ugotavljal dvakrat ali trikrat, kakor so se predhodno dogovorile. Igralka – muc, ki je ugotovila, kje je ringlček, je lahko naslednja delila ringlček in določila novega muca. Igra se je nato ponavljala.

Maša Lončar, 6. a

Mama, mami, mamica ...

MAMA, OPROSTI!

Približuje se šolski ples. Ples, na katerega gredo vsi moji sošolci. Najbolj pomemben ples v šolskem letu. Ker živim v revni družini, nimam primerne obleke za ples. Vedno sem sanjala, da bom imela lepo dolgo obleko in da bom izgledala kot princesa.

Ko sem prišla iz šole, mi je mama rekla: »Anja, pohiti, čaka te presenečenje!« Mama je izgledala zelo vesela in polna navdušenja. Veliko ji je pomenilo, da je njena edinka srečna. Odpravili sva se peš, saj je gorivo za avto zelo drago, naš avto pa zaradi starosti porabi veliko goriva. Mama mi je rekla, naj zaprem oči, da me bo peljala do mesta, kjer me čaka presenečenje. Zaprla sem oči v pričakovanju na novo obleko, ki sem si jo že tako dolgo želim. Lahko sem čutila dotik maminih rok, ki je bil tako nežen, hkrati pa tako napet. Dovolila mi je odpreti oči. Ko sem jih odprla, sva bili nasproti trgovine z oblekami. Mamo sem objela tako močno, da sem jo skoraj zadušila. Lahko sem videla, da je bila olajšana, da mi je bilo presenečenje všeč. Nato sva vstopili. Hodili sva med policami, polnimi prekrasnih oblek. Oči so se mi svetlikale kot zvezde sredi noči, ko svetijo na Zemljo.

In potem konec. Na drugi strani polic sem zaslišala glas, ki me zmeraj prestraši, ko ga zaslišim. To je bila Nives. Moja sošolka. Nives je lepa, v bistvu najlepše dekle na šoli, njeni starši so zelo premožni. Dobi vse, kar si želi, njeno življenje pa ni popolno, če komu ne škoduje. Vsak dan me v šoli zafrkava zaradi mojih oblačil, saj jih imam zelo malo. Hitro sem se skrila, da me ne bi opazila. Pri tem sem videla, da kupuje obleko, ki si jo jaz že tako dolgo želim. V meni je zavrela jeza, a hkrati tudi žalost, saj se mi ne zdi pravično, da ima vse, jaz pa zelo malo. Nives je na srečo odšla iz trgovine.

Meni je medtem mama izbrala obleko in rekla, naj jo pomerim. Šla sem v garderobo in si jo nadela. Obleka je bila grozna. Niti malo ni ustrezala mojim predstavam o popolni obleki. Mami sem povedala, da je obleka grda, da bi imela drugo. Pokazala sem na čudovito sinje modro obleko. Skozi okno je v tistem trenutku posijalo sonce in obleka je izgledala kot morje, ki se svetlika v jutranji zarji. Mama jo je pogledala, nato pa še ceno. Obleko je položila nazaj, kjer je bila, in vzela tisto prvo. Brez besed je šla do blagajne in jo plačala. To je naredila s čisto hladnim obrazom. Jaz pa sem samo stala in jo opazovala. Srce mi je bilo tako močno, da sem ga lahko slišala. Mama mi je z glavo nakazala, da greva. Jaz pa nisem več mogla zadrževati vseh čustev v sebi in sem začela vpiti kar vpričo vseh. Vpila sem, da si zaslužim obleko, ki jo želim in da nisem jaz kriva, če mama ni dovolj pametna, da si ni mogla dobiti boljše službe. Zabrusila sem ji, da nisem presenečena, da jo je oče zapustil, saj je zelo sebična. In ko sem izrekla te besede sem utihnila.

Mama se je zlomila. Prav tako pa sem se po vsem, kar sem ji zabrusila v obraz, zlomila tudi sama. Odšli sva iz trgovine, mama naprej, jaz pa deset metrov za njo. Zvečer, ko sem prišla na večerjo, mi je mama pokazala, da je sešila obleko zame. Izgledala je popolno. Začela sem jokati in hotela sem kar umreti, saj sem jo tako prizadela. Skočila sem do mame in jo objela, kot da bi bil to zadnji objem. Opravičila sem se ji najmanj dvajsetkrat, čeprav vem, da tako ne morem vzeti nazaj vsega tistega, kar sem rekla.

Z mamo sva se lepo pogovorili in oprostila mi je. Jaz pa nikoli ne bom pozabila maminega obraza, ko sem izrekla besede, ki so jo prizadele.

Liza Ledinek, 9. a

MAMI, OPROSTI!

Ne vem, ali so najstniška leta težja za tiste, ki jih imajo ali njihove starše. Težko rečem za koga, a vsekakor za nikogar ni lahko. Najstniki so čudna bitja in velikokrat rečejo ali naredijo stvari, ki jih sicer nikoli ne bi. No, tu se začne moja zgodba iz najstniških let.

Ura me je zbudila še posebej zgodaj, vsaj tako se mi je zdelo. Nejevoljno sem se zvalila iz postelje in se z mrkim izrazom na obrazu zvlekla v kopalnico. Po zajtrku sem pohitela v sobo in hitro oblekla bundo, si nataknila čevlje. Spet sem zamujala. Takoj ko sem stopila skozi vrata, sem se zazrla v nebo. Izgledalo je mračno in pot do šole nič kaj prijazna. Zagodrnjala sem in si vtaknila slušalke v ušesa v upanju, da me glasba malo pomiri. V šolo sem prišla še pravi čas, a s še vedno nejevoljnim in hladnim izrazom na obrazu. Čeprav so hodniki šole vedno svetli in polni otroškega veselja, ta dan ni izgledalo tako. Želela sem se le splaziti pod toplo odejo in se zviti v klobčič. Skratka dan se je vlekel kot še nikoli poprej.

Ob šolskem zvoncu, ki je naznanil konec pouka, sem skočila s stola, spravila knjige v torbo in zdrvela iz šole. Izogibala sem se vsem sošolkam, ki bi me mimogrede vprašale, če lahko gremo skupaj domov. Spet slušalke v ušesa in dolga siva cesta, zvita kot kača, po pločniku brez vidnega konca. Nebo, polno oblakov, in drevesa, ki niso niti malo nakazovala prihajajoče pomladi, so me spravila v depresijo. Doma se mi ni dalo nič postoriti, zato sem se vrgla na posteljo in se začela igrati s telefonom. Pozabila sem na čas. Domov je prišla mami. Morala bi skuhati kosilo, pa sem pozabila. Mami je stopila v mojo sobo. Izgledala je slabe volje. Mrko me je gledala izpod čela in občutek sem imela, kot da se stene sobe krčijo.

»Zakaj nisi skuhala kosila?«

»Pozabila sem.«

»Kako lahko to pozabiš? Zdaj bova pa lačni!«

To je rekla že precej jezno. Vstala sem in želela zapreti vrata, a mi ni pustila. Začela me je oštevati in me zmerjati, da sem neodgovorna. V meni pa se je nabirala jeza. Dovolj sem imela.

»Sovražim te!« sem zavpila in zaloputnila vrata pred njenim osuplim obrazom. Vrgla sem se na posteljo in začela tiho jokati. Ko sem se čez nekaj časa malo umirila, sem pokukala iz sobe. Z zabuhlim obrazom sem stopila v kuhinjo, kjer je mami nekaj tipkala. Opazila me je, a me ni pogledala.

Pogledala sem v tla in tiho tekla: »Oprosti!«

Pogledala me je, vstala in me objela čez rame. »V redu je.«

Dan je naenkrat postal manj temačen in otožen. Celo veje breze pred blokom so mi veselo mahale. Nato sva se usedli v avto in se odpeljali ven na kosilo.

O tem nisem veliko razmišljala, saj je mami rekla, da je to le faza in da bo minilo. Najin odnos je ostal lep, če ne še lepši. Najin spor pa sva čisto pozabili.

Špela Irman, 9. b

MATI, OPROSTI!

Poskušam zaspati, a kar sem storila, je preveč hudo, da bi misel na moje dejanje, čeprav le za trenutek, izbila iz glave. Danes popoldne sem storila nekaj, kar je zelo prizadelo mojo mater, zato vem, da mi še dolgo ne bo mogla popolnoma zaupati. Še sama si ne morem oprostiti in res ne vem, kaj sem razmišljala, da sem lahko bila tako zelo sebična in neodgovorna.

Mati mi je že včeraj dala zadolžitev in mi razložila, da bo zadržana v službi do poznega popoldneva. Sestrico naj bi v vrtcu pobrala po končanem pouku, potem pa naj bi pazila nanjo do maminega prihoda.

Moj dan je potekal normalno. Tretjo uro me je sošolka in dobra prijateljica Tjaša vprašala, ali bi šli po pouku na piko. Zavedala sem se, da moram po sestrico Manco, a ko so se povabilu odzvali še ostale sošolke in sošolci, sem pomislila, da to pač ne bo vzelo toliko časa in bom prišla po sestrico pol ure kasneje, mami pa bom sporočila, da imam sedem ur in naj sporoči v vrtec, da bom sestrico pobrala malo po 15. uri.

A ni šlo vse po načrtih. Po pici smo naročili še sladico in pijačo, se pogovarjali in brili norca drug iz drugega. Takrat sem začutila, da spadam v to družbo in že dolgo se nisem tako zabavala in se počutila tako veselo in razigrano.

Čez nekaj časa sem pogledala na telefon, da bi preverila, koliko je ura. Zagledala sem 13 zgrešenih klicev, maminih in očetovih. Takoj sem pomislila na Manco. Zmrazilo me je po celem telesu, v glavi se mi je zvrtelo in nisem vedela, kaj naj storim. Samo tekla sem do vrtca, kot da me nič na svetu ne sme prehiteti. Bilo me je strah, kaj je s sestrico, ni me bilo strah zase, če bom kregana. Samo upala sem, da je z Manco vse v redu. Ko sem prispela do vrtca, mi je srce razbijalo tako močno, da sem mislila, da mi bo vsak čas skočilo iz prsi. Bilo mi je slabo, po sestrico sem zamujala že dve uri in pol. Pred vrati vrtca sem zagledala naš avto. Odleglo mi je, saj sem vedela, da je sestrica na varnem. Šele takrat sem se zavedla, da mi trda prede. Mater sem zagledala že od daleč. Ni hotela nobene razlage, zakaj sem pozabila priti po sestrico. Samo pomignila mi je, naj grem v avto, in do doma smo se vozile brez besed. Doma sem se ji skušala opravičiti, a me sploh ni poslušala.

To je bila najhujša kazen, ki sem jo lahko dobila, a mislim, da sem si jo resnično zaslužila.

Kaja Firm, 9. a

Recept

JABOLČNA PITA

Testo :

- 350g moko
- 0,5 zavitka pecilnega praška
- 1 zavitek vanilijevega sladkorja
- 120g sladkorja v prahu
- 150g margarine ali masla
- 2 rumenjaka
- 4 žlice kisle smetane

Nadev :

- jabolka
- 80g sladkorja
- 1 žlica drobtin
- ščepec cimeta

POSTOPEK

Moko in pecilni prašek presejemo na delovno površino. Dodamo margarino ali maslo, sladkor, vaniljev sladkor, rumenjaka in kisko smetano ter zamesimo testo. Testo naj malo počiva na hladnem. Medtem naredimo jabolčni nadev. Jabolka naribamo, dodamo sladkor, cimet ter drobtine. Testo razdelimo na dva dela in razvaljamo. V pekač položimo prvo plast, nadevamo z jabolčnim nadevom ter pokrijemo z drugo plastjo. Pečemo pri 180 stopinjah približno 60 minut.

Sašo Tamše, 7. b